

[Ivar Hansen]

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Jeg er da egentlig meget glad for, at hr. Ivar Hansen har opfattet mig korrekt, for så har jeg jo udtalt mig således, at det kan forstås, og det er jo altid vigtigt. Men jeg vil nok indrømme, at hr. Ivar Hansen rører ved det centrale, det er jeg enig med hr. Ivar Hansen i. Det, hr. Ivar Hansen står og siger her, er: vi er medlem af NATO, og hvad der end siges i NATO, kommer fra NATO, foreslås fra NATO, det skal vi pr. automatik acceptere. Til det kan jeg godt sige, at det vil socialdemokratiet ikke være med til. Det vil vi under ingen omstændigheder være med til. Så rejser hr. Ivar Hansen spørgsmålet om tillid og mistillid. Ja men det er jo lige netop det, der gør det nødvendigt, når hr. Ivar Hansen ustandselig prøver at så mistillid til socialdemokratiets hensigter, for os at fastslå, at vi ønsker at forblive medlemmer af NATO, men vi ønsker ikke at være et ukritisk medlem af NATO. Og når vi i dag stiller et dagsordensforslag, som opfordrer regeringen til at lave et embedsmandsudvalg, som jo naturligvis gerne skal fungere ved siden af et parlamentarisk udvalg, som hr. Ivar Hansen udmærket godt ved – der er jo intet i det her, som kan overraske hr. Ivar Hansen, hvis han ellers har fulgt med, og det tyder alt på han har – så er det jo ganske enkelt, fordi vi er forbavset over, at regeringen ikke for længst har gjort noget. Netop fordi der ikke er noget nyt i det, er vi forbavset over, at regeringen intet som helst har foretaget sig.

Med hensyn til det midlertidige sikkerhedspolitiske udvalg her i folketinget vil jeg gerne sige, at vi fra starten har gjort opmærksom på, at dette udvalgsarbejde selvfølgelig ikke kan medføre, at vi ikke skulle kunne diskutere sikkerhedspolitik i folketingssalen. Det ville da være en fuldstændig fantastisk situation, at landets parlament ikke offentligt skulle kunne diskutere aktuelle dybt alvorlige sikkerhedspolitiske problemer, men at de blot skulle henvises til et lukket udvalg. Det vil vi ikke være med til.

Thoft (SF):

Jeg synes, det er en underlig spøgelsesagtig debat, som vi får her. Jeg synes, hr. Ivar Hansen indlæg var et udmærket eksempel på det spøgelsesagtige i denne debat, for når

man ikke vil snakke om det, som tingene handler om, nemlig hvilken suverænitet Danmark har på atomvåbenområdet, så kan man altid snakke om Dyvigudvalget eller Østergaardudvalget og skælde socialdemokraterne lidt ud eller gøre noget andet. Hvis man sætter sig ned og analyserer hr. Ivar Hansens tale, så handler den ikke om det, det hele drejer sig om. Debatten foregår efter min opfattelse på et aldeles uærligt grundlag, for virkeligheden er jo, at Danmark ingen som helst muligheder har for at forhindre, at de allierede styrker ankommer med de atomvåben, som de medbringer som standardudrustning, og at USA naturligvis agter at anvende disse helt på tværs af, hvad – i amerikansk forstand – ubetydelige danske myndigheder ellers måtte mene. Det er prisen, når musen går i seng med elefanten, så sker det altså på elefantens betingelser. Sådan er virkeligheden, og det mener jeg man burde indrømme, og herefter kunne debatten så stå om det, som jeg synes debatten burde stå om, nemlig: vil folketinget godkende denne virkelighed, eller vil vi have den lavet om?

Regeringspartierne tør altså ikke tage debatten på det reelle grundlag, for de ved godt, at der ikke i befolkningen er flertal for at overlade disse afgørende krisepolitiske beslutninger til NATO, sådan som man i realiteten har gjort det. Igennem Danmarks godkendelse af NATOs strategi – igennem deltagelse i NATOs atomplanlægningsgruppe, hvor vi jo har siddet med ved forhandlingsbordet, hvor danske repræsentanter er blevet orienteret om planlægning, og hvor disse repræsentanter har tiet og samtykket – er jo realiteten, at man arbejder med en planlægning, hvor toget allerede er kørt på forhånd, og hvor de militære planlæggere overhovedet aldrig nogen sinde havde tænkt sig, at politikere, at folketingets flertal skulle inddrages.

Formelt er det sådan, at en beslutning om brug af atomvåben i NATO skal tages i rådet, men forudsætningen er, som det hedder i 1962-retningslinjerne fra Athen, at tiden og omstændighederne tillader konsultationer. Men er der nogen, der er så naive at tro, at tredje verdenskrig udbryder efter, at de vestlige landes politiske ledere har været samlet i Bruxelles for at diskutere, om der nu skal anvendes atomvåben eller ej? Tiden og omstændighederne vil naturligvis aldrig tillade